

loppet vilket medförde att min kikare verkade blytung i mina domnade armar.

Men efter en tid av omkring tio minuter kom höken från det nämnda mindre buskaget och återtog sin plats i torrakan, putsande sina fjädrar efter en som det verkade med högögon sett mycket läcker måltid. Undertecknad stannade nu kvar på obsplatsen en halvtimme efter händelsen för att möjligen få se en skymt av varfågeln. Men den förblev borta. Och jag har senare icke kunnat iaktta någon varfågel i Askö-viken.

Holger Johansson

I STRID OM FÖDAN

8794

I väntan på att mina brustna revben skulle läkas har jag under tiden 15/1 - 15/2 haft tillfälle till många intressanta studier av rovdjurens beteenden på en åtel. Med tuben har jag flera gånger dagligen kunnat kolla upp en del händelseförlopp.

Vid ett utlägg kan man vänta sig först och framst kråkor, skator, örmar och rävar. Men jag har också vid fyra tillfällen haft duvhök, spisande det utlagda avfallet. Att höken skulle ha slagit en kråka eller annan fågel på åteln är absolut uteslutet i det här avseendet. Kråkorna ger som vi vet fina tips, när duvhöken är i annalkande. Det blir så att säga kråkrent och även all annan fågel försvinner. Så skedde även vid dessa tillfällen. Efter någon minut har höken kommit seglande, typiskt lågt över marken, slagit till på en stylpände, suttit några ögonblick för att därefter slå till på utlägget och stilla sin hunger. Matrasten har varat ända upp till 3/4 timme.

Jag har också gjort mycket intressanta och roande iakttagelser av dueller mellan örn och räv vid utlägget. Den myckna snön gör väl att också räven har svårt att finna något ätbart och därför besöker utlägget mitt på dagen. Vid ett par tillfällen har jag därför fått vara åskådare till strider om matplatsen. Vid båda tillfällena har räven varit där först, nalkats åteln mycket försiktigt, smygande, hukande, luktande på köttet, backat några steg, återigen framåt försiktigt, försiktigt, börjat smaka på läckerheten, till sist huggit käftarna i det hårdfrusna, dragit och slitit, fått loss ett litet stycke och närapå tumlat baklänges, smugit ner i ett intilliggande dike för att äta upp den lilla biten, med ens blivit modigare, lagt öronen bak efter nacken och ånyo rusat mot den skrånande kråkflocken, som far som agnar för vinden vid varje rusch räven gör. Vid minsta lilla tillfälle är dock åteln åter besatt av kråkor, som på nytt attackeras av den hungriga räven, men som hela tiden trots sin iver håller ett vakande öga på omgivningen och de stora vidderna. Då uppenbarar sig helt plötsligt en annan hungrande på platsen, en örn.

Där kommer han, Den Vældige, lågt, på glid, gör en halvcirkel över utlägget, går ned ännu lägre, gör en våldsamt attack mot räven, vilket innebär att denne med tillbakalagda öron och öppen käft, ihopkrupen, hoppar upp för att hugga men för sent. Han hugger i tomma luften. Örnen försvinner ur min åsyn. Kanhända satte han sig i en för mig inte synbar torraka. Jag står där några ögonblick med bultande hjärta. Då kommer nästa attack från örnen. Men nu var det kanhända en bistrare uppsyn eller en klatsch med vingen som fick räven på andra tankar. Sakta, med svansen mellan benen, lömde han bort, då och då vändande på huvudet, seende örnen, som stolt intagit sin herreplats, kråkorna och allt det goda han endast fått smaka på.

Räven övergick senare till en annan näringsgren, som han fick ha för sig själv, nämligen sorkjakt.

Holger Johansson, Lövsta